

Koren István 1950-ben bekerült a Kohóipari Tervező Intézetbe (KITI), ahol főosztályvezetői beosztást kapott. 1965-ben áthívták a Könnyűipari Tervező Vállalathoz főmérnöknek. (Abban az időben a főmérnök volt az igazgató helyettese.) Ezt a beosztást 1969-ig látta el, majd 1975-ben bekövetkezett nyugdíjba vonulásáig a Mélyépterv-nél kamatoztatta mérnökgeodéziai ismereteit. 1965-től külső munkatársa volt az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságnak (OMFB). 1963 és 1969 között a GKE Ipargeodéziai Szakosztályának volt az elnöke. Tagja volt a MTESz országos vezetőségének is. Mivel négy nyelven beszélt, több nemzetközi szakmai konferencián vett részt és tartott előadást. Évekig képviselte hazánkat a FIG 6. Bizottságában.

Koren István nyugdíjállományba vonulásával sem szakította meg kapcsolatát a geodéziával. 1980-ig, mint műszaki-geodéziai tanácsadó dolgozott. 1982-ben bekövetkezett korai halálával egy sikereken gazdag életút szakadt meg. Hamvasztás utáni búcsúztatása november 19-én volt a Farkasréti Temetőben. Utolsó útjára elkísérték családtagjai, szerettei, barátai, pályatársai és tisztelői. *Raum Frigyes* nekrológiájában a következő szavakkal emlékezett munkatársára: „... Munkáját a szakirányú ágazati ismeretekre

való törekvés ... jellemezte. Jelentős szerepe volt a (hazai) ipari geodézia kifejlesztésében. ...ldősebb korában is fiatalos lelkesedéssel dolgozott, ... és tudását mindenkor szívesen adta át munkatársainak. Halálával nagy veszteség érte szakmánkat, és mindazokat, akik ismerték és szerették.”

Távozásának 25. évfordulóján emlékezzünk mi is tisztelettel és nagybecsüléssel Koren István mérnökre, Társaságunk alapító tagjára, későbbi szakosztályelnökre, a magyar ipari geodézia neves képviselőjére.

dr. Székely Domokos

IRODALOM

1. *Raum Frigyes*: Nekrológ. (GK 1983/1.)
2. *Raum Frigyes*: Magyar Földmérők életrajzi adatai. (Geodézia Rt. 1996.)
3. *Koren István*: Az ipari geodézia rendszertani áttekintése. (GK 1962/2.)
4. *Koren István*: Kezeljük tisztábban a genplán fogalmát. (GK 1962/2.)
5. *Koren István*: A mérnökgeodézia rendszertani felépítése. (GK 1966/4.)
6. *dr. Lukács Tibor*: Magyar Földmérők Arcképcsarnoka III. kötet. (FÖMI Kiad. Bp. 2001.)

H Í R E K

KITÜNTETÉSEK

Május 29-én a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság Tisztújító Közgyűlésén az alábbi kitüntetések adták át.

LÁZÁR DEÁK EMLÉKÉREM

Az MFTTT IB előterjesztése alapján az Országos Választmány **Lázár Deák Emlékérem** adományozott Bolla Gyula és dr. Csepregi Szabolcs tagtársaknak.

Bolla Gyula

Bolla Gyula 1967. áprilisában diplomázott a Felsőfokú Földmérési Technikumban, majd az ÁFTH Győr-Sopron megyei kirendeltségén kezdett el dolgozni.

1976-ban földmérő üzemmérnöki diplomát szerzett, 1973–87 között megyei földmérési szakfelügyelő, 1997-ig földmérési osztályvezető és hivatalvezető-helyettes, majd 1997. július 1-jétől a megyei földhivatal vezetője.

Hivatali munkáját mindenkor nagy szakmai hozzáértéssel végezte, munkatársai körében köztisztelőnek örvend. Munkába állásától tagja Társaságunknak, illetve jogelődjének.

1986–94 között a győri csoport elnöke, majd 1998-tól a mai napig a csoport titkára.

Közreműködött a Geodéziai Emlékpárt kialakításában, melynek felújítása 2002-ben irányítása alatt történt. Szervezője volt 2000-ben a Millenniumi Térképkiállítás győri bemutatójának. Rendszeresen megrendezik a megyei földmérő napokat, melyen előadóként is közreműködik. 2005-ben egyik fő szervezője volt az igen sikeres vándorgyűlésnek.

A pozsonyi és dunaszerdahelyi kollégákkal 15 éve folyamatosan tartja a kapcsolatot, a rendezvényeken

kölcsönösen vesznek részt a tagtársaival, évente egy alkalommal találkoztát szerveznek.

Dr. Csepregi Szabolcs

Dr. Csepregi Szabolcs 1965-ben diplomázott a Felsőfokú Földmérési Technikumban, ahol azóta dolgozik. Okleveles mérnöki diplomáját 1971-ben, geodéziai automatizálási szakmérnöki diplomáját pedig 1977-ben szerezte meg a Budapesti Műszaki Egyetemen. Egyetemi doktorátusát 1982-ben, a műszaki tudományok kandidátusa címet pedig 1996-ban védte meg. Tanársegédként kezdte munkáját, jelenleg tanszékvezető főiskolai tanár. Több mint négy évtized alatt Tanár úr közreműködésével sok száz földmérő szakember végzett és szerette meg szakmáját.

Munkába lépése, azaz 1965-től tagja a GKE-nek, társaságunk jogelődjének. Alapító tagja az igen aktív székesfehérvári csoportunknak, amelynek 2002-től elnöke. Többször szerveztek országos térképkiállítást, műszerkiállítást és vándorgyűlést. Tevékenyen vett részt a főiskolai ifjúsági részleg megszervezésében és működtetésében.

MFTTT ÖRÖKÖS TAGSÁG

Az MFTTT eddig 23 fős örökös tagsága – a közgyűlés egyhangú szavazatai eredményeként – május 29-én a következő nyolc névvel bővült:

dr. Ágfalvi Mihály
Bartos István
dr. Papp-Váry Árpád
dr. Remetey-Fülöpp Gábor
dr. Székely Domokos
Vörös Imre
Csáti Ernő
Tamás László

MFTTT TISZTELETBELI TAGSÁG

Az MFTTT Közgyűlése egyhangú szavazással tiszteletbeli tagságot adományozott

dr. Ferencz József,
az Erdélyi Magyar Műszaki társaság alapító tagja, a Földmérő szakosztály elnöke részére.

INNEN-ONNAN

Április 24-én a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság győri csoportja rendezvényén *Farkas Zoltán*, a Győr-Moson-Sopron Megyei Földhivatal földmérési szakfelügyelője tartott előadást „A geodéziai munkák végzéséhez, minőség tanúsításához szükséges jogosultságok” címmel.

Az előadást követően vezetőség-választásra került sor. A helyi szervezet új tisztségviselői: elnök – *Gyulai István* egyetemi adjunktus (SZIE, Győr); titkár – *Bárdosi János* földmérési osztályvezető (GyMS Megyei Földhivatal); tagok – *Farkas Zoltán* földmérési szakfelügyelő (GyMS Megyei Földhivatal), *Győri József* mezőgazdász (Győri Körzeti földhivatal) és *Liziczainé dr. Galavics Krisztina* hivatalvezető (Győri Körzeti Földhivatal).

HALÁLOZÁS

Jagasics Béla (1920–2007)

2007. május 10-én, súlyos betegség után elhunyt *Jagasics Béla*. A temetésen búcsúbeszédet mondott a FÖMI munkatársai nevében *Winkler Péter*, a NYME GEO nevében *Busics György*, valamint egykori diáktársai, barátai nevében *Fleck Alajos*. Mindhárom beszédet az alábbiakban változtatás nélkül közöljük.

Kedves Béla Bátyám!
Tisztelt Gyászoló Közönség!

Az FVM Földügyi és Térinformatikai Főosztálya, a Földmérési és Távérzékelési Intézet jelenlegi és volt vezetői és munkatársai, a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság szakmai közössége nevében megrendülten búcsúzzunk Tőled, akinek szakmai életútja szorosan összefonódott az állami földméréssel és ingatlan-nyilvántartással.

Jagasics Béla 1920. október 29-én született Nemesapátiban, egy Zala megyei kistaluban, egyszerű paraszti családban. Általános iskoláját szülőfalujában, majd a gimnázium alsó négy osztályát Zalaegerszegen végezte. Családi körülményei miatt korán, 17 évesen állt munkába Kenedi Imre magánmérnöki irodájában, ahol is megszerette, és egy életre elkötelezte magát a földmérés és térképészet szép hivatásával.

1941 októberében felvételt nyert az Országos Földmérési Intézetbe, de szinte azonnal behívták katonának. A II. világháború végéig teljesített szolgálatot térképészként, ebből több mint másfél évet a fronton, vagy hivatalos megfogalmazásban „hadműveleti területen”. Így csak az 1945 augusztusi leszerelése után foglalkozhatott elvált állását az Országos Földmérési Intézetnél, majd a Megyei Földmérési Irodánál Szombathelyen. Az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal létrehozása után a szombathelyi megyei kirendeltségnél technikus, majd 1959-től felügyelőként dolgozott.

Hosszú és nehéz utat tett meg addig, amíg ezt a megtisztelő, de felelősségteljes beosztást elérte. A félbeszakadt gimnáziumi tanulmányait magánúton fejezte be és a szombathelyi Faludi gimnáziumban érettségizett 1946-ban. 1953-ban elsőként használta ki a lehetőséget arra, hogy beiratkozzon a Műszaki Egyetem akkor induló levelező szakára, ahol 11 félévnyi – munka mellett elvégzett – tanulási eredményeként kitüntetéses földmérői diplomát szerzett 1958-ban.

A Szombathelyi Megyei Földhivatal hivatalvezetője 1967 júliusától 1969. szeptember 15-éig. Ekkor – családi okok miatt – kérte felhelyezését Budapestre, ahol az akkori OFTH főelőadójának nevezték ki. Ezt a tisztséget 1970. augusztus 31-ig töltötte be. Ekkor nevezték ki ugyanis az akkori Földmérési Intézet igazgatójának. Viszonylag nehéz körülmények között vette át az Intézet vezetését, amelynek helyzetét konszolidálta és felettes vezetői megaláztatására irányította 1981. augusztus 31-ig, nyugdíjba menetelének időpontjáig.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el.

Két alkalommal – 1958-ban és 1965-ben – nyerte el a „Térképészet kiváló dolgozója” szakmai kitüntetést. Munka érdeméremet kapott 1962-ben, ÁFTH Elnöki dicséretet 1966-ban. 1973-ban elnyerte a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, majd 1976-ban szakmánk egyik legelismertebb díjával, a Fasching Antal emléklappal tüntették ki.

Munkás éve során aktív szakmai-társadalmi tevékenységet végzett. Alapító tagja volt a Geodéziai és Kartográfiai Egyesületnek, a mai MFTTT jogelődjének. A GKE-n belül számos tisztséget töltött be. 1970-től tagja volt az Egyesület szakmai lapja, a Geodézia és Kartográfia szerkesztő bizottságának.

Nyugdíjba vonulásával nem szakadt el a szakmától. Tíz éven át, 1991-ig főszerkesztője volt a Geodézia és Kartográfia-nak, aprólékos gondval, precíz munkával készítve elő a nyomdai leadásra szánt cikkeket. Ezen tisztségének átadása után is a lap egyik legszorgalmasabb olvasója maradt, ezen

keresztül is folyamatosan nyomon követve szakmai életünk fejlődését, változásait. A FÖMI által szervezett nyugdíjas találkozók elismeréssel szóltak el érdeklődésünkről, aggódva figyelte az egyre nehezedő gazdasági helyzetünket, folyamatosan biztatott bennünket szakmánk elismertségének és megtartásának megőrzésére, ha lehet, tekintélyének fokozására.

Munkásévei alatt is és a nyugdíjas találkozók is mindig szeretettel beszélt családjáról. Büszke volt mérnöki végzettséget szerzett fiaira. Elismeréssel beszélt unokái számítógépes ismereteiről, akik már Őt ismertették meg ezzel a világot behálózó új technikai vívmánnyal.

Tavaly decemberben, Egyesületünk alapításának ötven éves évfordulóján az MTA-ban rendezett ünnepségen büszkén és teljes szellemi frissességben vett részt, eredményes jövő alkotást kívánva fiatal munkatársainknak.

Béla Bátyám!

Az imént idézett gondolatokat olyan üzenetnek tekinthetjük, amely most itt a helyszínen búcsúzó, a földmérés szép hivatását gyakorló kollégáknak is szól, akiknek tevékenységét mindig féltő gonddal követted. Mindannyiunk nevében ígérem, tanácsaidat megfogadjuk, szakmai elkötelezettségedet tovább viszzük!

Béla Bátyám! Nyugodjál békében!

Winkler Péter

„Látjátok feleim szemetekkel, mik vagyunk.
Íme! Por és hamu vagyunk!”

Béla, aki hangomat már az Univerzum szellemvilágába olvadva hallod, a szombathelyi Ötök maradáka nevében búcsúzom Tőled. Közénk nyúlnak vissza tüneményes szakmai pályafutásod gyökerei. Tőlünk indultál és emelkedtél saját erődből oly magasra, mint kevesek.

Kettőnk szakmai ismertsége 1941 őszére nyúlik vissza, amikor valahol Nagykanizsa városi aszfaltján nekem, az újdonsült magyar királyi földmérési gyakorlónak oly elánnal magyaráztad, hogy azzal a Brunsvigával a geodéziai számításokat minő csodálatos módon lehet kitekerni.

Neked akkor a Kenedi magánmérnöki iroda alkalmazottjaként már pár éves szakmai gyakorlat volt a hátad mögött.

Hamarosan a Don-kanyar poklában találtad magad, ahonnan menekülve – saját elmondásod szerint – legfőbb gondod a tankönyveid menekítése volt.

Szombathelyen állami szolgálatba lépve megjárta a terepes geodéta rögös útját, annak minden fáradalmával, gondjával-bajával és persze örömeivel, szépségével: 45-ös földreform, a rossz emlékű részleges és általános tagosítások, 5000-es topográfiai felmérés, egyéb földmérési munkák.

Munkavégzésed, munkabírásod, emberi tartásod és rátermettséged révén kerültél a szombathelyi földhivatal élére, majd onnan a minisztériumba, és még tovább a Földmérési Intézet igazgatói székébe. Amilyen bizalmatlanul fogadtak itt Téged, a vidékről feltört jövevényt, olyan tisztelettel és elismeréssel vettek Tőled búcsút, amikor onnan nyugdíjba mentél. Olyan kollégát ismertek meg Benned, aki emberiségről, igazságosságról adott példát, akinek kezéhez egy hűtlen forint nem tapadt.

Nyugdíjas éveidet azzal a tudattal tölthetted, hogy jó harcot harcoltál, jól sáfárkodtál a rád bízott talentumokkal. Öreg napjaidat a sors a szenvedés keresztjével terhelte meg, amit alázatos méltósággal hordoztál, és betegségemben még arra is volt energiád, hogy az én ügyes-bajos dolgaim útját egyengessd illetékes helyen.

Immár onnan felülről jött üzenetedet kellett olvasnom gyászkeretbe foglaltan: „Búcsúztam volna tőletek, de erőm nem engedett. Így búcsú nélkül szívetekben tovább élhetek.”

Tovább fogsz élni szívünkben, mert nem teljesen haltál meg. Emlékedet őrizni fogja a szakmatörténeti irodalom. Nevedet a Bosnyák téri székhát emléktábláján szakmánk nagyjai között olvashatja a feltörő geodéta nemzedék.

Béla, örökre lsten veled!

Béke poraidra!

Fleck Alajos

Tisztelt Gyászoló!

Sokféle indítatásból jöttünk ma ide, elbúcsúzni Béla Bátyánktól.

Magam azon szombathelyi szakközépiskolai osztálytársaim nevében búcsúszom, akiknek Jagasics tanár úr első szakmai oktatója volt, és azoknak az egykori fiatalok nevében, akiket Béla bácsi szakmai pályájukon segített, akiknek ő mintegy irányítójuk volt.

40 évvel ezelőtt az állami földmérés egyik nagy átszervezési időszakát élte, ebben tevékeny, meghatározó szerepe volt Jagasics Bélának. S emellett, ebben a nehéz időszakban, komoly szervezőmunkát vállalt a szombathelyi szakközépiskola elindításában is, amelynek első földméréstan-tanára volt. Ma már

többen tudjuk, milyen nehéz az első szakmai órát megtartani, a szakma fogalmait a diákokkal megismertetni. Jagasics tanár úr szakmai ismerete, gyakorlati és elméleti tudása – a gyakorlatban eltöltött éveknél és szakmai érdeklődésének köszönhetően – megkérdőjelezhetetlen volt, de ő többet is adott. Már az első tanórán lediktálta füzetünkbe, milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie a földmérő szakembernek: lelkiismeretesnek, alaposnak, pontosnak és becsületesnek kell lennie, és munkáját felelősségtudattal kell végeznie. E jó tulajdonságokat igyekezett kihozni tanítványaiból, erre adott példát munkatársainak, és igen, ilyen volt ő maga is.

Lelekiismeretes, alapos, kötelességet és felelősséget ismerő és vállaló.

És igen szigorú és következetes.

A szigorú tekintet mögött azonban érzékeny, nemes szív lakott. Segített, ahol és akinek tudott, követte tanítványai, munkatársai sorsát, számon tartotta szakmai tevékenységüket. Ha találkoztunk, a szakmai érdeklődés mellett mindig megkérdezte: és a család? Mert a munka mellett neki is családjá volt a legfontosabb, jó apaként volt büszke gyermekei sikereire.

Nem felejtette el, honnan jött. Emberi tartását, szorgalmát, nyíltságot a zalai szülőház, az egyszerű zalai és vasi emberek szorgalma és nyíltsága alapozta meg. Sokféle posztra állította az élet: volt felügyelőség-vezető és megyei földhivatal-vezető, a FÖMI igazgatója és a Geodézia és Kartográfia főszerkesztője, de minden posztján a hazulról hozott kötelességtudat és felelősségtudat munkált benne.

Ahol tudta, hirdette és elősegítette a szakmai továbbképzés fontosságát, s ezt saját kötelességének is gondolta. Azon kevesek közé tartozott, akik a Geodézia és Kartográfia minden számának minden cikkét elolvasták, számon tartotta szerzőiket. Néhány éve, már túl a 80. életévén, egy napot arra szánt, hogy elmagyaráztassa magának a műholdas helymeghatározásnak a szakirodalomból nem világos elveit. Ott volt a BME Földmérő Körének rendezvényén a 70-es években, és ott volt 4 éve a szombathelyi szakközépiskola évfordulás ünnepségén, ahol elmondta-leírta életpasztalait.

Az általa tartott első földméréstan óra óta már a második nemzedék sajátítja el a szakmai ismereteket, de Jagasics tanár úr elvei ma is irányítóként jelzik az utat.

Teljes életet éltél, Béla bátyánk, pályádat befutottad, kötelességedet teljesítetted, optimizmusodat és hitetted megtartottad.

Nyugodjál békében.

Dr. Busics György